

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 24.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690215888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

at se, hvor vel min Førers Røst ledte mig hen, behersked mine Fødder, og da den var den stærkeste Drift, vandred jeg frem, endskønt jeg længtes tilbage.

En Tordenbrusen fyldte mine Øren og sitted gennem mine Lemmer. Jeg led frem; men en hylende Storm greb mig far og tvang mig til at krybe paa Hænder og Fødder hen over Klippens stejle Brink. Kun Luften selv gav Læ; thi der, hvor Klippen faldt brat af ned imod Dybet, standsed den lodret opstigende Luftstrøm den Storm, som rasede oppe og nede i Flugt med den Flade, der er Havets Ligevægt.

Med alle mine Sanser sonderrevne af Stormens Pres krøb jeg helt hen til Randen og kastede Blikket ned, og saa lamslaet blev jeg af, hvad jeg saa, at jeg rent forglemte min Plads i Rummet; men al min Sansning og Erindring optoges af det, der suged mit Blik i sig, og kun min Førers Røst besindede mig paa, at eet var jeg, et andet det Syn, jeg saa.

Imellem sorte Klipper som Hvalrygge drev som Skyer i den hidstigste Flugt et sonderrevet Hav. Kun dette Ord kan male den Dybde, der var imellem det øverste flyvende Skum og det dybeste Svælg, hvori Øjet saa ned, mellem Bølgebjærge, der lignede lodrette Have. Og her, dybt under de fraadklædte Bølgekarne, der kastedes ind over Skærenes Skærm fra et som skytøje, snedklædte Fjældrækker indgaaende Hav, gynged en regelmæssig drønende, ølkegul Malstrøm, hvis Lød gennem mange Nuancer aftog i Glans og endte i Centrum i det dybeste Mulm.

Lige over for os, men skilt ved en Afgrund, strakte Klippen sig som et brødt, fladt Bord over det gule Svælg, der rørte sig rolig i den omkringhvirvlende Sø som Maven i en Kæmpepolyps form-skiftende Legeme.

Da hørte jeg Skrig. Did traadte mørke Mænd, og med Svøbeslag drev de lænkede Mennesker ud paa det tomme Bord. Da var det, som en sort Øjsten blinkede i Malstrømmens Dyb, og dens Vægge hæved sig op i en Vold, og Slaverne kasted sig hylende ned for de sortklædte Mænd. Men disse tændte en Ild med Svovl og med Beg og varmede noget deri, og med glødende Tænger drev de de hylende Trælle mod Randen. Da tog de dødsdømte hverandre ved Haanden og dansede en vild og usømmelig Dans, saaledes som Fal-

losdyrkerne gøre, indtil de snubled og faldt, og den ene trak den anden med sig i Faldet. Jeg hørte Ofrenes Skrig og Klippetændernes Knagen, mens Vandene malede Ben og Kød til Grød. Da bleve de et Øjeblik stille, og Hvirvelens yderste Væg blev ildende rød og lukked sig sammen over sine kogende Indvoide, som Soldugbladet lukker sig over sit Bytte, og i denne uventede Stilhed hørte jeg kun en Lyd, som forfærded mig mere end Stormens Brag: en rolig Mumlen og Gumlen.

Og Yderhavet stod ind igen med et voldsomt Uhyres Magt, og Søerne skreg, og Stormens Brøl brast imod den skælvende Klippe, og atter blinked den sorte Glans i det rødgyldne Svælg. Mig syntes, at Hvirvelen flytted sig hid under den Klippe, hvorfra mit Øje udspjødte den. Da slog et Bølgeskvalp op som en Blækspruttes Fangarm, og dens yderste Spids brast i Draaber over min højre Arms Haand. Jeg skreg af Vaande, thi som Nældeblærer ramte dens Draaber min Huds Yderbark, og gloende Vabler bed fast i det følgende Lag derunder. Halvt afsindig af Smerte slap jeg mit Tag i Klippen og lod mig rulle, men da, som jeg har sagt, dens Skraaning var rettet opad hen imod Søen, kom jeg derved ud af Vandenes Vold, og dette Tilfælde skylder jeg min Frelse.

Jeg fandt mig selv i Sikkerhed bag Klippen, men hørte ikke længer min Førers Røst. Ej heller fornam jeg hans Nærværelse ved den umiddelbare Følelse, der er Grundlag for Anelse og Fjernsyn. Derfor slutted jeg, at hans Syn og Tanke var endnu fængslet af det skrækkelige Skuespil, og angst for hans Skæbne raabte jeg hans Navn. Da led igen hans Røst i mine Øren, men endnu i en træt, søvngængeragtig Tone. Og paa mine Spørgsmaal svarede han kun: »Det er det samme Havn, og føjede til: »Saaledes tager Det med Volds».

Mens jeg forsøgte at køle min Haand mod Klippens sorte Isvæg, faldt der en Spejlgans over den blanke Flade. Jeg vendte mig og saa en af de Bøddler, der drev den usle Trælleflok i Dødspringet. Men uden Frygt stirred jeg paa den stirrende, thi saa heftig en Skræk havde jeg nylig følt, at ingen ny Hændelse kunde føje et Plus dertil. Nu saa jeg, han var klædt i Tiggermunkens sorte Kappe, og skønt jeg misbilligede hans grusomme Adfærd nys, æred jeg altid den store Franciski Brøderskab og hilste ham derfor. Hans Aasyn mindede